

88 ὦ! εἶναι Δίκη! ἔκραξεν
 79 Ἐλθε, ἔλθε, ὑστερίνον,
 80 ὑπόλοιπόν μου κτῆμα! »
 Καθ' ἑαυτοῦ τὸ ἔστρεψεν,
 Κ' αἰμόφυρτος εἰς ταπεινὸν
 Κατεβίβασθη μνημα.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ἌΣΜΑ

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον δημοτικὸν ἄσμα, ὅπως πρωτοφανές διὰ τὴν δύναμιν τῶν λέξεων, καὶ τὸ ὕψος τῆς ποιήσεως, μοι ἐχορήγησεν ὁ ἐκ Λοκρίδος φοιτητῆς τῆς νομικῆς Κ. Σ. Πετρίδης, ἀντιγράφος ἐν αὐτῇ τῇ πατρίδι τοῦ Ἀνδρίτσου.

K. ΣΑΘΑΣ.

Ὁ Ἀνδρίτσος καὶ τὰ βουνά.

Κλαῖνε τὰ μαῦρα τὰ βουνά, παρηγοριά δὲν ἔχουν.
 Δὲν κλαῖνε γιὰ τὸ ψῆλωμα, δὲν κλαῖνε γιὰ τὰ χιόνια.
 Ἡ κλεφτουρὴ τ' ἀρνῆθηκε, καὶ βοβοδάει στοὺς κάμπους.
 Ἡ Γκιώνα λέγ' τῆς Διάκουρας, κ' ἡ Λιάκουρα τῆς Γκιώνας.
 «Βουνί μ' ποῦσαι ψηλότερα, καὶ πηρὸ ψηλ' ἀγναντεύεις:
 • Ποῦ νᾶνε, τί νὰ γίνηκαν οἱ κλέφταις; Ἀνδριτζαῖοι;
 • Σὰν ποῦ νὰ φένοσαν τὰ σφαχτὰ, νὰ βίνουσαν στὸ σημάδι;
 • Σὰν πηλὰ βουνὰ στολιζοῦσαν μὲ Τούρρικα κεφάλια;
 • Τί νὰ σοῦ πῶ μωρὲ βουνί, τί νὰ σοῦ πῶ βουνάκι,
 • Τῆ λεβεντεῖα τῆ' χαίρονται οἱ φωρισχόμενοι κάμποι.
 • Στοὺς κάμπους φένοσαν τὰ σφαχτὰ, καὶ βίνουσαν στὸ σημάδι,
 • Τοὺς κάμπους τοὺς στολιζοῦσαν μὲ Τούρρικα κεφάλια.»
 Κ' ἡ Λιάκουρα σὰν τ' ἄκουσε, βρεσιὰ τῆς κακοφάνη.
 Τηράει ζερβά, τηράει ἀεξά, τηράει κατὰ τὴν Σκάλα (1).
 «Βρέ κάμπε ἀρρωστιαίρικε, βρέ κάμπε μαρμαζάρη,
 • Μὲ τὴν δική μου λεβεντεῖα νὰ στολιθῆς γυρευεῖς;
 • Γιὰ βγάλλε τὰ στολιδία μου, δό' μου τὴν λεβεντεῖά μου.
 • Μὴ λυώσ' οὐδα τὰ χιόνια μου, καὶ θάλασσα σὲ κάμω.»

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΗΜΩΔΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ. Ὁ ἐν Σύμφω εὐπαιδευτος καὶ φιλόμουσος δικηγόρος κύριος Ἱ. Βενιζέλος, ἐκδόσας πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν συλλογὴν ταύτην, ἀναγγέλλει νέαν αὐτῆς ἐκδοσιν

(1) Ἐπίνειον τῶν Σαλόνων· τὸ ποίημα ἐγένετο ὅταν τ' ἀρματωλικά στίφη τοῦ Ἀνδρίτσου καὶ Βλαχουβανάτη, μὲ ἀναπεπταμένους σημαίας διέτρεχον τὴν στερεάν καὶ Πελοπόννησον, τὰ πάντα εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον παραδίδοντες (1785).

πολλῶ ἐκείνης ἐπηρεαζομένην, περιέχουσιν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας παροιμιῶν, ποικίλας φράσεις; ἐρμηνείας. ἐτυμολογίας τινάς, παραδείγματα, γενικάς καὶ ὠφελίμους παρατηρήσεις περὶ τῶν πραγμάτων καὶ προσώπων, καὶ 500 περίπου ἀρχαίας παροιμίας ἐν εἴδει σχολείων καθὼς καὶ ῥητὰ τινὰ ἐν χορῆσι ἀντι παροιμιῶν ὄντα.

Τὴν ἐκδοσιν ταύτην, τὰ μέγιστα ὠφελίμων καὶ συντελεστικὴν εἰς πάντα καταγιγόμενον ἢ ὅπως δῆποτε ἐπιθυμοῦντα νὰ γινώσκῃ τὴν πάτριον φιλολογίαν φέροντες εἰς γνῶσιν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, συνιστῶμεν στενωῶς, διότι φρονοῦμεν, ὡς καὶ ὁ ἐκδότης, ὅτι τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν νῦν Ἑλλήνων καὶ μάλιστα αἱ παροιμίαι εἶναι ζῶντες μάρτυρες τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καταγωγῆς ἡμῶν, καὶ ἀνατρέπουσιν ἄρδην καὶ πειστικῶς τὰ περὶ αὐτῆς σοφιστικὰ καὶ τερατώδη ἐπιχειρήματα τῶν τὰ ἐναντία φρονοῦντων.

Ἡ προκειμένη συλλογὴ ἀπαρτίσουςα τόμον ἐξ 25 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, τιμᾶται διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ δραχ. 7, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φράγκων 8.

Ὁ ΛΙΕΒΜΑΝ, ἡ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς ζηλοτυπίας. Μυθιστόρημα τοῦ κυρίου Δ. Ἀρνῶ μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Γεωργίου Κ. Σφήκα. Ἐν Ζακύνθῳ, 1866.

Καὶ ἄλλοτε εἶπομεν ὅτι ἡ δημοσίευσις μυθιστορημάτων εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὄχι μόνον δὲν εἶναι βλαβερά, ὡς τινες φρονοῦσιν, ἀλλ' ὠφέλιμος καὶ διδακτικὴ, ὅταν ταῦτα ἐκλέγονται μεταξὺ τῶν ἠθικωτέρων καὶ διδακτικωτέρων. Καὶ κατὰ τοῦτο νομιζομεν ὅτι ἐπέτυχεν ὁ Κ. Σφήκας, μεταφράσας διὰ γλώσσης καθαρᾶς καὶ εὐλήπτου τὸ ὄρατον τοῦτο τῆς Ἰταλικῆς φιλολογίας προῖον.

Ἡ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ. Διήγημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Α. Λυθαθυνοπούλου δεκανέως τοῦ Πεζικοῦ. Ἐν Κεφαλληνία, 1866.

Χαίρομεν τὰ μέγιστα ἀναγγέλλοντες τὴν μικρὰν ταύτην μετάφρασιν τοῦ Κ. Λυθαθυνοπούλου, διότι παρατηροῦμεν ὅτι ἀπὸ τινος καὶ οἱ ἡμέτεροι στρατιωτικοὶ ἀσχολοῦνται κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς των καὶ εἰς τὰ γράμματα, τὰ ἐξευγενίζοντα μὲν τὴν ψυχὴν, ζωπυροῦντα δὲ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς ἀρετῆς.